

РЕШЕНИЕ

№ 396

гр. Бургас, 22.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, V ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на трети февруари през две хиляди двадесет и пета
година в следния състав:

Председател: Вяра Ив. Камбурова

Членове: Галя В. Белева
Мила Г. Д.

при участието на секретаря Жана Авр. Кметска
като разгледа докладваното от Галя В. Белева Въззивно гражданско дело №
20242100501907 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Бургаският окръжен съд е сезиран с въззивна жалба с вх.№ 45095/28.10.2024г. против
Решение № 1986 от 01.10.2024г., постановено по гр.д.№ 4727/2024г. по описа на Районен съд
Бургас, подадена от юрисконсулт М. Д. в качеството на пълномощник на „Многопрофилна
болница за активно лечение „Сърце и Мозък“ ЕАД, ЕИК 203831564, със седалище и адрес
на управление: гр. София, бул.“Г. М. Димитров“ № 1, офис сграда 3.

С посоченото решение е признато за незаконно на основание чл.344, ал.1, т.1 от КТ
уволнението на Р. А. Ф. с ЕГН:*****, с постоянен адрес ***, извършено със Заповед №
823/27.06.2024 г. на проф.Тони Веков- пълномощник на Изпълнителния директор на
„Многопрофилна болница за активно лечение „Сърце и Мозък“ ЕАД, считано от 27.06.2024
г., на основание чл. 325, ал. 1, т. 2 от КТ - поради неявяване в срока по чл. 345, ал. 1 КТ, като
същата е отменена.

С решението Р. Ф. А. е възстановен на основание чл.344, ал.1, т.2 от КТ на заеманата
от него преди уволнението длъжност „Лекар, началник на Второ отделение по гръдна
хирургия“, в МБАЛ „Сърце и мозък“ – Бургас.

„Многопрофилна болница за активно лечение „Сърце и Мозък“ ЕАД, е осъдено да
заплати на Р. А. Ф. сумата от 933 лв., представляваща съдебно – деловодни разноски, а по
сметка на РС – Бургас сумата от 160 лв. – държавна такса.

Решението е обжалвано от въззивника в неговата цялост. Изложени са оплаквания, че
същото е неправилно, незаконосъобразно и необосновано.

Според въззивната страна съдът е допуснал съществени процесуални нарушения при постановяването на съдебното решение, като изобщо не е обсъдил направените от ответното дружество възражения, както и неоснователно е отказал допустими доказателствени искания на страната за установяване на твърдените от нея факти. Сочи се, че съдът не е изследвал обстоятелството, че Р. Ф. несъмнено е знаел за влязлото в сила решение поне шест месеца преди уведомяването му по реда на КТ, както и не се е произнесъл по възражението на въззивника за злоупотреба с права от страна на работника. Изтъква се, че официалното удостоверение изявление на съда за възстановяването на уволнения работник/ служител на работа може да бъде обективизирано в различни документи и по различен начин, извън съобщението по чл.345, ал.1 КТ, като основен критерий за преценката на добросъвестността на работника по чл.8 КТ са изискванията на законите, като правата и задълженията се осъществяват в обема и според съдържанието им, предвидено в нормативната уредба.

Твърди се, че в искова молба с вх.№5800 от 27.03.2024г., с която въззиваемият е предявил срещу въззивника искове за обезщетение за оставане без работа за периода от 27.03.2023 г. до 27.09.2023 г., по която е било образувано гр.д. № 2458/2024г. по описа на РС – Бургас, на стр. 2 Ф. ясно е заявил, че след уволнението му на 19.04.2023г. е сключил нов трудов договор с УМБАЛ „Дева М.“ ЕООД, където продължава да работи, тъй като не желае да се връща на старото си работно място. Това негово изявление следвало да се цени по реда на чл.175 ГПК като съдебно признание на неизгоден за него факт, направено в рамките на друго производство. Признанието на ищеца, че не желае да се връща в „МБАЛ Сърце и Мозък“, в смисъл, че няма да се възползва от правото си да бъде възстановен на работа според въззивника удостоверява, че още преди получаването на съобщението на 26.06.2024 г. Р. Ф. е знаел, че решението, по силата на което е възстановен на работа, е влязло в сила. Понеже още към 19.04.2024г., когато подал исковата молба по гр.д.№ 2458/2024г. на БРС, Ф. е бил категорично наясно с правото си по чл.345, ал.1 КТ, въззивникът счита, че законният двуседмичен срок е изтекъл в един много по- ранен момент, с което е настъпила и преклузията по чл.345, ал. 1 от КТ.

Независимо, че в значително по-късен момент Ф. получил и нарочно уведомление от съда за влязлото в сила решение, това обстоятелство било без значение, тъй като срокът, според правилото на чл.8 КТ за добросъвестно упражняване на трудовите права и задължения, следвало да се брои от момента на узнаването, при отчитане на извършеното по другото дело съдебното признание, че ищецът не желае да се връща на старото си работно място.

Сочи се, че към момента въззиваемият има ново работно място, което доказва липсата на правен интерес от водене на настоящето дело, а фактът, че работи на основен трудов договор изключва възможността за възстановяването му на предишната работа.

На следващо място са изложени оплаквания, че съдът е обсъждал избирателно възраженията на въззивника касаещи съобщението по чл. 345, ал. 1 от КТ. Изтъква се, че правилата за връчване на съобщения по ГПК чрез пълномощник са относими към съдопроизводствените действия по време на висящия исков процес. Сочи се, че връчването на съобщението до въззиваемия не е редовно, тъй като същото е било връчено чрез

процесуалния му представител на адреса на адвокатската му кантора след като решението по гр.д.№2825/2023г. по описа на РС- Бургас е влязло в сила, т.е. когато представителната власт на процесуалния представител на въззиваемия Ф. е била прекратена и чрез него не могат да бъдат връчвани призовки и съобщения до страната, нито да се презюмира, че узнаването на определен факт от адвоката е достигнало до страната. Цитирана е съдебна практика.

Твърди се още, че съобразно разпределената от съда доказателствената тежест, въззивното дружество е следвало да докаже, че Р. Ф. не се е явил в предприятието, в тази връзка страната е заявила доказателствени искания с изрична молба в о.с.з. от 30.09.2024 г. които съдът е оставил без уважение без да изложи мотиви за това и без да бъде изследвана действителната фактическа обстановка.

В заключение са развити доводи, че по смисъла на чл.345, ал.1 КТ, както и на чл. 325, ал.1, т.2 КТ под явяване на работника да заеме работата следва да се разбира работникът или служителят да се яви лично и изрично да заяви желанието си да заеме длъжността, на която е възстановен от съда. По делото обаче липсват доказателства, че Р. Ф. реално се е явил в лечебното заведение с готовност незабавно да започне да осъществява трудовите си функции или лично да е депозирал представената по делото молба. Затова, според въззивника, не е налице явяване за заемане на работа в срока по чл.345, ал.1 КТ. Освен това, въпреки предвидената възможност при неявяване да бъдат изложени уважителни причини, такива не били изложени от страна на Р. Ф..

Иска се от въззивната инстанция обжалваното решение да бъде отменено, а вместо него да бъде постановено ново решение, с което исковите претенции да бъдат отхвърлени. Претендират се разноси.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемия Р. А. Ф., чрез пълномощника му адв.Георги Стоянов.

С него се изразява становище за неоснователност на въззивната жалба. Сочи се, че цитираната от въззивника съдебна практика изцяло ползва тезата на въззиваемия, че срокът по чл.345, ал.1 от КТ започва да тече само и единствено от личното получаване на съобщението за възстановяването на работа от работника, а не от узнаването на решението от страна на адвоката му. Видно от приетото като доказателство по делото съобщение от 12.06.2024г. по гр.д. № 2825/2024г. на БРС, същото било получено лично от ищеца Р. А. Ф. на 26.06.2024г. и от тази дата започнал да тече срока, в който същият има право да се върне на старото си работно място. На същия ден Ф. веднага предприел действия по уведомяването на работодателя, че на 28.06.2024г. ще се върне на работа и въпреки това на 27.06.2024г. получил процесната заповед за прекратяване на трудовото му правоотношение, която е отменена от районния съд.

Сочи се още, че по делото са събрани необходимите доказателства с изключение на недопуснатия свидетел, воден от ищеца, като на последния не е даден срок за представяне на Заповед №82 от 7.06.24г., с който ТПО с УМБАЛ „Дева М.“ ЕООД е прекратено. До този момент въззиваемият бил в обективна невъзможност да се върне на старото си работно място в МБАЛ „Сърце и мозък“ ЕАД.

На следващо място са развити съображения, че районният съд правилно се е позовал на Тълкувателно решение № 3 от 2.12.2021 г. на ВКС по тълк. д. № 3/2019 г. на ОСГК, където е прието, че двуседмичният срок за явяване на работа по чл. 345, ал. 1 КТ започва да тече само от получаването от страна на работника или служителя на нарочното съобщение за възстановяване на работа, изпратено от разгледалия делото първоинстанционен съд, а ако такова не е получено, срокът започва да тече от деня, в който с явяване в предприятието или по друг начин работникът или служителят изяви пред работодателя желанието си да се върне на работата, на която е възстановен. Според него получаването на съобщението като обективен факт гарантира правната сигурност, за разлика от узнаването като субективен факт. Правилно съдът приел, че срокът по чл.345, ал.1 от КТ за заемане на длъжността, на която ищецът бил възстановен, е започнал да тече едва на 26.06.2024 г., като е без значение обстоятелството дали преди това ищецът е знаел за съдържанието на съдебното решение.

Изтъква се още, че субективното знание на работника би било от значение единствено при липсата на получено съобщение по чл.345, ал.1 от КТ или при липсата на данни за това кога същото е получено, поради което в цитираното тълкувателно решение е прието, че ако съобщението не е получено от работника или служителя, срокът по чл. 345, ал. 1 КТ започва да тече само когато с явяването си в предприятието или по друг несъмнен начин/ например с писмена молба до работодателя работникът или служителят изяви пред него желанието си да се върне на работата, на която е възстановен/. В процесния случай, на 26.06.2024г. ищецът депозирал изрично писмено уведомление, че ще постъпи на работа на заеманата от него длъжност на 28.06.2024г. Сочи се, че работодателят сам е създал пречки за постъпване на работа на служителя чрез неговото преждевременно уволнение преди да е изтекъл законоустановения 14- дневен срок. Развити са съображения за ирелевантност на твърденията на въззивника, че в друго съдебно производство въззиваемият е заявил нежелание да се връща на старото си работно място, като се акцентира, че дори да се тълкува като отказ от права, той не е произвел действие, тъй като е предварителен /преди получаване на съобщението по чл.345 КТ, поради което е недействителен/. Подчертава се също, че единственият мотив на оспорената заповед за уволнение е факта на неявяването на въззиваемия в законоустановения срок, а не изразено от него нежелание да я заеме.

Иска се от въззивния съд обжалваното решение да бъде потвърдено. Претендират се разноски.

В проведеното във въззивната инстанция открито съдебно заседание не се явява представител на въззивното дружество. Депозирани са молби с идентично съдържание, с които се поддържа въззивната жалба и се оспорва отговора на въззиваемия. Иска се обжалваното решение да бъде отменено, а исковете- отхвърлени. Направено е възражение за прекомерност на претендираното от въззиваемия адвокатско възнаграждение, в случай, че същото надвишава минималните размери по наредба №1 за МРАВ.

Въззиваемият не взема лично участие в производството пред Бургаския окръжен съд. Пълномощникът му- адв.Стоянов поддържа отговора на въззивната жалба, с който я оспорва като неоснователна. Уточнил е, че на 26.06.2024г., непосредствено след връчване на решението, с което е бил възстановен на предишната си работа въззиваемият не се е явил на

работа в МБАЛ „Сърце и мозък“ Бургас, а от негово име пълномощникът му- адв.С., се е опитал да входира уведомление до работодателя, че Ф. ще се яви на работа на 28.06.2024г. В началото получил отказ уведомлението да бъде входирано, като това станало едва след няколко часа, след като заявил, че ще подаде жалба в Инспекцията по труда. На 27.06.2024г. въззиваемият бил уволнен повторно, поради което и не се явил на работа нито на 27.06.2024г., нито на 28.06.2024г.

Бургаският окръжен съд, като взе предвид твърденията на страните и събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, въз основа на относимите нормативни разпоредби намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззиваемият Р. А. Ф. от гр.София е предявил следните кумулативно съединени иска против въззиваемото дружество МБАЛ „Сърце и мозък“ ЕАД: 1. за признаване незаконността на уволнението му със заповед №823/27.06.2024г. на изпълнителния директор на Многопрофилна болница за активно лечение „Сърце и мозък“ ЕАД, с която трудовото му правоотношение с въззивното дружество е прекратено на основание чл.325, ал.1, т.2, предл.2 КТ- иск с правно основание чл.344, ал.1, т.1 от КТ; 2. иск с правно основание чл.344, ал.1, т.2 от КТ- за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност- „Лекар, началник на Второ отделение по гръдна хирургия“ в МБАЛ „Сърце и мозък“ Бургас.

Основният аргумент на въззивника за незаконосъобразност на процесната заповед за уволнение е, че в нея неправилно е прието, че не се е явил да заеме длъжността в рамките на двуседмичния срок по чл.345, ал.1 от КТ, тъй като е бил уведомен от районния съд на 12.06.2024г. с нарочно съобщение за правото му да бъде възстановен на работа. Твърди, че на 26.06.2024г. е получил съобщението по гр.д.№ 2825/2023г. по описа на РС- Бургас, с което му е указано, че има право да се яви на работа за заемане на длъжността, на която е бил възстановен, като на същата дата уведомил работодателя си /въззивното дружество/, че на 28.06.2024г. ще се яви на работа за заемане на длъжността си, както и че ще носи трудовата си книжка за оформяне на документите. Въпреки това, на 27.06.2024г. по електронна поща на въззиваемия била връчена Заповед №823/27.06.2024г. на проф.Тони Веков, в качеството му на пълномощник на изпълнителния директор на Многопрофилна болница за активно лечение „Сърце и мозък“ ЕАД, с която трудовото му правоотношение с въззивното дружество е прекратено на основание чл.325, ал.1, т.2, считано от 27.06.2024г. В исковата молба се твърди още, че на 28.06.2024г. въззиваемият се е явил на работа, но не е бил допуснат до работното си място и си е тръгнал. Пред въззивната инстанция, във връзка с указанията на съда за отделяне на спорното от безспорното /с оглед преценката за необходимостта от уважаване на искането на въззивното дружество за допускане на свидетел във връзка с обстоятелството за явяването на въззиваемия и недопускането му на работа/, се сочи, че на 28.06.2024г. въззиваемият Ф. не се е явил на работа, тъй като вече е бил уволнен с процесната заповед.

Вторият аргумент за незаконосъобразност на процесната заповед касае евентуалната липса на представителна власт на проф. Тони Веков да издава заповеди за прекратяване на трудово правоотношение от името на изпълнителния директор на дружеството.

Въззивното дружество е представило писмен отговор, с който е оспорило исковете като неоснователни и недоказани, поради което моли за тяхното отхвърляне.

Сочи се, че решението по гр.д.№2825г. на РС- Бургас, с което въззиваемият е бил възстановен на заеманата преди уволнението му длъжност е влязло в сила на 2.03.2024г.

С искова молба по гр.д.№ 2458/2024г. на РС- Бургас, входирана на 27.03.2024г., Р. Ф. предявил против МБАЛ „Сърце и мозък“ ЕАД искове с правно основание чл.225, ал.1 КТ за присъждане на обезщетение за оставане без работа за периода от 27.03.2023г. до 27.09.2023г. В същата искова молба било налично негово съдебно признание, че след уволнението му на 19.04.2023г. ищецът е сключил нов трудов договор с УМБАЛ „Дева М.“ ЕООД, къде работел до момента на предявяването на този иск, тъй като няма желание да се връща на старото си работно място, което дружеството счита, че следва да бъде ценено на основание чл.175 ГПК при решаването на спора по настоящото дело.

Развити са подробни съображения в подкрепа на становището му, че когато се установи по несъмнен начин, че работникът е узнал за решението в един по- ранен момент, то независимо дали е получил в последващ момент нарочното уведомление от съда за възстановяването му на работа, срокът съобразно правилото на чл.8 от КТ за добросъвестното упражняване на трудовите права и задължения, тече от деня на узнаването. В т.5 от отговора на исковата молба се сочи, че двуседмичният преклузивен срок по чл.345, ал.1 от КТ тече от момента на официалното удостоверяване от съда на правнорелевантното обстоятелство, че решението, с което незаконно уволненият работник или служител е възстановен на предишната работа, е влязло в сила. Според въззивното дружество, това официално удостоверително изявление може да бъде обективизирано в различни документи и по различен начин, извън нарочното съобщение по реда на чл.345, ал.1 от КТ. В тази връзка се изтъква, че несъмнено Р. Ф. е узнал влизането в сила на решението по гр.д.№2825/2023г. на БРС в един много по- ранен момент и бил наясно с правото си по чл.345, ал.1 от КТ още към 19.04.2024г., когато подал исковата молба, по която било образувано гр.д.№2458/24г. на БРС. Затова намира, че двуседмичният срок е изтекъл в един много по- ранен момент, поради което преклузията по чл.345, ал.1 от КТ е настъпила. Изтъква, че в случая, предвид признанието по гр.д.№2458/24г. на БРС, че не желае да се връща на старото си работно място, е налице злоупотреба с права от страна на Р. Ф., който има ново работно място, на което работи на основен трудов договор, поради което няма правен интерес от предявяването на иска, извън материално облагодетелстване.

На следващо място са развити доводи, че съобщението по чл.345, ал.1 от КТ е връчено на процесуалния представител на Р. Ф. на адреса, на който се намира адвокатската кантора на последния. Предвид обстоятелството, че след приключване на производството пълномощията на адвоката по делото са прекратени, поради което на него не могат да бъдат връчвани съобщения до страната, нито да се презюмира, че узнаването на определен факт от адвоката, действието на чието пълномощно е прекратено, е достигнало до страната. В този смисъл въззивното дружество намира, че не е налице редовно връчване на уведомлението от съда на Р. Ф. на неговия собствен или постоянен и/или настоящ адрес

Наред с горното се сочи, че липсват доказателства Р. Ф. да се е явил лично или да е

депозирал лично представената по делото молба, поради което счита, че последният не се е явил с готовност да започне осъществяването на трудовите си функции незабавно. Оспорват се твърденията в исковата молба, че работодателят не е допуснал Ф. да изпълнява работата, на която е бил възстановен по силата на съдебното решение. Изтъква се, че Ф. не е изложил уважителни причини, които биха могли да бъдат единствена възможност за неспазването на срока. Оспорват се и твърденията, че заповедта за уволнение е подписана от лице, което не е упълномощено за това.

В проведеното открито съдебно заседание от първоинстанционния съд са приети писмените доказателства, представени от страните, като са оставени без уважение останалите им искания по доказателствата /за разпит на свидетели и за представяне на допълнителни писмени доказателства/, тъй като районният съд е счел, че делото е изяснено от фактическа и правна страна.

С обжалваното решение № 1986 от 1.10.2024г., постановено по гр.д.№4727 по описа за 2024г. Бургаският районен съд е приел за установено, че ищецът /сега въззиваем/ е бил уведомен за решението на РС- Бургас, с което е бил възстановен на заеманата преди това длъжност в ответното дружество /сега въззивник/ и има право да се яви на работа за заемане на длъжността в срок от две седмици от получаване на съобщението, чрез процесуалният си представител и съдебен адресат адв.Георги Стоянов на 26.06.2024г. Счел е, че няма значение обстоятелството дали ищецът е знаел преди това за съдържанието на съдебното решение, след като законът императивно определя началния момент на срока и той е от получаване на съобщението за възстановяване на работа, като е основал този си извод на задължителната съдебна практика по въпроса- ТР № 3 от 2.12.2021г. на ВКС по тълк.д.№3/2019г., на ОСГК. Затова не е изследвал доводите на ответника за наличието на евентуално субективно знание у ищеца за съдебното решение, с което е възстановен на работа, както цялостните отношения между страните по делото, включително и наличието на други съдебни производства между тях. В тази връзка е приел за ирелевантно и обстоятелството, че уведомлението за явяване на работа е връчено на ищеца чрез пълномощника му адв.С., тъй като единствено ищецът би могъл да се противопостави на връчването по посочения начин, но не е сторил това, а от друга страна- понеже адв.С. е разполагал с представителна власт да получава книжа и съобщения в производството по гр.д.№ 2825/2023г. по описа на РС- Бургас.

По изложените съображения районният съд е уважил както главния иск по чл.344, ал.1, т.1 КТ, така и акцесорната претенция по чл.344, ал.1, т.2 от КТ, като е посочил, че незаконно уволненият работник се възстановява на заеманата преди уволнението работа независимо от това, дали към момента на постановяване на решението длъжността съществува, съкратена е или са настъпили други обстоятелства, които да обуславят формалната невъзможност за възстановяване на работника, например пенсионирането му или това, че е трудово ангажиран към момента на постановяване на съдебното решение.

При въззивната проверка на обжалваното решение, в съответствие със служебните си правомощия по чл.269 ГПК Бургаският окръжен съд намира, че същото е валидно и допустимо, като при постановяването му не е допуснато нарушение на императивни

материалноправни и процесуалноправни норми. По правилността на решението съдът следва да се произнесе в рамките на заявените в жалбата оплаквания.

Районният съд е обсъдил всички събрани по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, като е извел правилни и законосъобразни изводи относно спорните въпроси: за датата, от която е започнал да тече преклузивния срок по чл.345, ал.1 КТ, в който ищецът е следвало да се яви лично, за да започне работа на длъжността, на която е бил възстановен по съдебен ред, и за това дали към момента на уволнението му с процесната заповед този срок вече е изтекъл. Мотивите на районния съд са последователни и ясни, фактическите му изводи отразяват действителното фактическо положение по повод спорните правоотношения, а правните изводи са формирани при правилно приложение на материалния и са в съответствие със задължителната съдебна практика на ВКС. Бургаският окръжен съд споделя изцяло тези фактически и правни изводи, поради което препраща към тях на основание чл.272 ГПК.

С оглед изискванията към съдържанието на съдебното решение на въззивната инстанция, Бургаският окръжен съд излага и собствените си констатации по фактите и правото.

По делото е безспорно, че до първото си уволнение, извършено със заповед №332/27.03.2023г. на изпълнителния директор на МБАЛ „Сърце и мозък“ ЕАД въззиваемият Р. А. Ф. е бил в трудово правоотношение с въззивното дружество, като е работил на длъжност „лекар, началник на Второ отделение по гръдна хирургия” в МБАЛ „Сърце и мозък“- Бургас.

С решение № 229 от 5.02.2024г. по гр.д.№ 2825/2023г. по описа на РС- Бургас дисциплинарното му уволнение е отменено, като въззивникът е възстановен на заеманата преди уволнението длъжност „лекар, началник на Второ отделение по гръдна хирургия” в МБАЛ „Сърце и мозък“- Бургас. Решението не е било обжалвано от страните и е влязло в сила на 2.03.2024г. На 27.03.2024г. ищецът се е снабдил с изпълнителен лист за присъдените в негова полза деловодни разноски.

На 9.04.2024г. районният съд е изпратил съобщение до Р. А. Ф. за това, че искът му за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност е уважен и следва да се яви на работа в двуседмичен срок от получаването му. Това съобщение е изпратено на личния адрес на Ф. в гр.София, който не е посочен от него като такъв са кореспонденция със съда, а данните за него са налични в трудовото му досие, приложено към доказателствения материал. Съобщението не е връчено, като връчителят е посочил, че адресът е посетен трикратно в периода от 21.04.- 27.05.2024г., като не е открито лице, на което да бъде връчено съобщението. Съседите отказали да дават информация поради влошени отношения с адресата на съдебните книжа. Няма данни на този адрес да е залепяно уведомление по чл.47, ал.2 от ГПК.

На 11.06.2024г. районният съд е разпоредил връчването да се извърши чрез съдебния адресат, като видно от исковата молба по гр.д.№2825/2023г. на БРС това е пълномощникът на Р. Ф.- адв.Георги Стоянов, като съдебният адрес е този на кантората на последния- ***. Съобщението е изпратено на 2.06.2024г. и е връчено лично на Р. А. Ф. на 26.06.2024г., видно

от отразяването в разписката на гърба на л.281 от гр.д.№2825/2023г. по описа на РС- Бургас.

Между страните не се спори, а и видно от представеното по делото уведомление на л.16 от гр.д.№ 4727/2024г. по описа на БРС, във връзка с обясненията на адв.Георги Стоянов в о.с.з. на 3.02.2025г. пред Бургаския окръжен съд, на 26.06.2024г. адв.С. като пълномощник на въззиваемия Р. Ф. е депозирал в МБАЛ „Сърце и мозък“ Бургас уведомление до работодателя, че последният ще постъпи на работа в МБАЛ „Сърце и мозък“ Бургас на 28.06.2024г., като ще носи и трудовата си книжка за оформяне.

Безспорно е, че със Заповед № 823/27.06.2024г., подписана от проф. Тони Веков като пълномощник на изпълнителния директор на МБАЛ „Сърце и мозък“ ЕАД, трудовото правоотношение с въззиваемия Р. А. Ф. е прекратено на основание чл.325, ал.1, т.2 от КТ, считано от 27.06.2024г., поради това, че последният е бил уведомен от съда на 12.06.2024г. с нарочно съобщение за правото му да бъде възстановен на работа и в рамките на двуседмичния срок по чл.345, ал.1 от КТ, до 26.06.2024г. не се е явил да заеме длъжността в МБАЛ „Сърце и мозък“- гр.Бургас. Заповедта до Ф. е изпратена по електронната поща на въззиваемия, видно от приложената разпечатка на л.18 от гр.д.№ 4727/2024г. по описа на БРС. Предвид представеното в първоинстанционното производство пълномощно /л.42-45/ и по- конкретно т.16 от същото /с която проф.Тони Веков е упълномощен от изпълнителния директор на МБАЛ „Сърце и мозък“ ЕАД Петя Дановска да подписва всякакви трудови договори, граждански договори, длъжностни характеристики, трудови книжки, заповеди за прекратяване на трудови правоотношения, както и всякакви други книжа и документи, които касаят трудовоправните взаимоотношения на лечебното заведение с неговите служители/, въззивната инстанция намира за неоснователно оплакването на въззиваемия в исковата молба, че подписалия заповедта не е имал пълномощия да прекрати трудовото му правоотношение с въззивното дружество.

Спорен и пред въззивната инстанция е въпросът кога е започнал да тече преклузивния срок по чл.345, ал.1 КТ за заемане на длъжността от въззиваемия.

Въззивният състав намира, че най- ранният момент, от който изобщо би могло да се приеме, че въззивникът е бил уведомен за правото да заеме длъжността, на която е бил възстановен след отмяната на предходното му уволнение е датата на влизане в сила на съдебното решение по гр.д.№2825/2023г. на БРС, а именно- 2.03.2024г. /според печата върху самото решение/. Това е така, понеже едва от влизане в сила на съдебното решение за съда възниква задължението да уведоми работника за правото му по чл.345, ал.1 КТ в двуседмичен срок от получаване на уведомлението да се яви на работното си място, за да заеме длъжността, на която е възстановен.

Неоснователно е оплакването на въззивното дружество във въззивната жалба, че въззиваемият е бил уведомен за възстановяването му на заеманата преди отмяната на уволнението длъжност много преди да му бъде връчено уведомлението по чл.345, ал.1 КТ от съда. По делото действително е представена искова молба по гр.д.№ 2458/24г. на БРС /л.33-36 от първоинстанционното дело/, от регистрационния номер на която се установява, че същата е била входирана в съда на 27.03.2024г. /когато е подадена и молба от името на Ф. за снабдяване с изпълнителен лист за присъдените разноски/. В нея, на стр.2, трети абзац е

отразено следното изявление от името на въззиваемия Ф.: „След уволнението му, на 19.04.2023г. ищецът сключи нов трудов договор с УМБАЛ „Дева М.“ ЕООД, където работи и до момента, тъй като не желае да се връща на старото си работно място“. От съдържанието на тази искова молба може да се направи извод, че към 27.03.2024г. въззиваемият е бил запознат със съдържанието на решението на БРС, включително че първото уволнение е признато за незаконно и възстановен на заеманата преди уволнението длъжност /така изявлението на стр.2, абзац пети от цитираната искова молба, че уволнението е признато за незаконно, от което следва правото му на обезщетение по чл.225, ал.1 КТ и чл.225, ал.2 КТ, както и от изявлението в т.1 от доказателствените искания, че решението е влязло в сила/.

Неоснователно е обаче оплакването в жалбата, че цитираното по-горе изявление представлява съдебно признание, което следва да бъде ценено по чл.175 ГПК за установяване на становището на въззивното дружество, че срокът по чл.345, ал.1 КТ е изтекъл в един много по-ранен момент.

Видно от разпоредбата на чл.345, ал.1 КТ, преклузивният двуседмичен срок за заемане на длъжността, на която работникът/служителят е възстановен след отмяната на уволнението му по съдебен ред, започва да тече от датата, когато на работника е връчено нарочно уведомление за това от съда, освен когато този срок не бъде спазен по уважителни причини.

В задължителната съдебна практика на ВКС-ТР №3/2019 от 2.12.2021г. по тълк.д. №3/2019г. на ОСГК е разяснено, че *„двуседмичният срок за явяване на работа по чл.345, ал.1 КТ започва да тече само от получаването от страна на работника или служителя на нарочното съобщение за възстановяване на работа, изпратено от разгледалия делото първоинстанционен съд. Ако не е получено съобщение срокът започва да тече от деня, в който с явяване в предприятието или по друг начин работникът или служителят изяви пред работодателя желанието си да се върне на работата, на която е възстановен“*. Смисълът на нормата е да се внесе безспорност в отношенията между страните относно срока, в който работникът следва да заеме длъжността, на която е възстановен, което се гарантира посредством връчването на съобщението от страна на съда и не зависи от субективни обстоятелства, свързани с узнаването на съдържанието на решението.

Предвид изложеното, неоснователни са оплакванията в жалбата, че поведението на въззиваемия е в разрез с изискванията на чл.8, ал.1 от КТ за добросъвестно упражняване на трудовите права, тъй като същият предварително /в исковата молба по друго дело, депозирана на 27.03.2024г./ е заявил, че няма желание да се връща на новото си работно място. Основателно е възражението на процесуалният представител на въззиваемия, че дори да се приеме като признание, че към тази дата въззиваемият е бил уведомен за правото си да заеме длъжността, заеманата преди първото му уволнение, това негово изявление би представлявало предварителен отказ от права /тъй като за него все още не е започнал да тече срока за заемане на длъжността/, поради което това изявление се явява нищожно на основание чл.8, ал.4, изр.2 от КТ.

В случая съобщението е връчено лично на въззиваемия на 26.06.2024г., поради което двуседмичният срок по чл.345, ал.1 КТ за явяване на работното място за заемане на

длъжността е започнал да тече от тази дата- 26.06.2024г. Следователно, процесната заповед, с която въззиваемият е уволнен отново е издадена на втория ден от този срок и преди същият да е изтекъл. Очевидно е, че към датата на постановяване на заповедта не са били налице предпоставките на чл.325, ал.2, предл.2 от КТ въззиваемият да бъде уволнен поради неявяване на работа в срока по чл.345, ал.1 КТ. При тези обстоятелства ирелевантно за предмета на делото е обстоятелството, че въззиваемият не се е явил лично в МБАЛ „Сърце и мозък“ –Бургас в периода от 26.06.2024г.-28.06.2024г., което е установено с оглед изявленията на адв.С. пред въззивната инстанция.

От гореизложеното следва, че извършеното уволнение със заповед № 823/27.06.2024г., издадена от проф. Тони Веков в качеството на пълномощник на изпълнителния директор на МБАЛ „Сърце и мозък“ ЕАД е незаконосъобразно. Искът по чл.344, ал.1, т.1 КТ за отмяна на заповедта за уволнение е основателен и следва да бъде уважен.

Тъй като искът с правно основание чл.344, ал.1, т.2 от КТ- за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност, има акцесорен характер спрямо иска по чл.344, ал.1, т.1 КТ, то предвид уважаването на иска за отмяна на уволнението, искът за възстановяване на ищеца на длъжността „Лекар, началник на Второ отделение по гръдна хирургия“, в МБАЛ „Сърце и мозък“ – Бургас също следва да бъде уважен.

Понеже фактическите и правни изводи на въззивната инстанция съвпадат изцяло с тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото въззивното дружество следва да заплати на въззиваемия деловодни разноски в размер на 1200 лв., представляващи адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция. Съдът намира за неоснователно възражението на въззивното дружество по чл.78, ал.5 от ГПК за прекомерност на възнаграждението. Същото на първо място е немотивирано, второ – не държи сметка за положения от адв.Стоянов труд пред въззивната инстанция- подаване на отговор на въззивната жалба, явяване в съдебно заседание, уточняване на твърденията на страната, ангажиране на доказателства, недопуснати от първата инстанция. Ето защо съдът намира, че посочения размер на адвокатското възнаграждение, което е общо за двата предявени иска, е справедливо и съответства на действителната правна и фактическа сложност на делото.

Мотивиран от изложеното и на основание чл.271, ал.1, т.1 от ГПК, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1986 от 01.10.2024г., постановено по гр.д.№ 4727/2024г. по описа на Районен съд Бургас.

ОСЪЖДА „МНОГОПРОФИЛНА БОЛНИЦА ЗА АКТИВНО ЛЕЧЕНИЕ „Сърце и Мозък“ ЕАД, ЕИК 203831564, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул.“Г. М. Димитров“ № 1, офис сграда 3 да заплати на **Р. А. Ф.** с ЕГН:*****, с постоянен адрес ***, сумата от 1200 (хиляда и двеста) лв., представляваща деловодни разноски по ВГД №

1907/2024г. на Окръжен съд- Бургас.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в ЕДНОМЕСЕЧЕН срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____